

ပေတ္တာ၏အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ဆန်းစစ်ခြင်း

“မေတ္တာ” ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတော့
“သူတစ်ပါးအကျိုးကို လိုလားခြင်း” ပဲ။

မေတ္တာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဆန်းစစ်ခြင်း

ကျွန်တော်တို့ အလွယ်တကူ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုကာ လှိုင်လှိုင်ကြီး ပြောနေကြသော စကားလုံးတစ်လုံးရှိသည်။ ‘မေတ္တာ’။

တကယ်တော့ မေတ္တာ၏အနက်အဓိပ္ပာယ်သည် လေးနက် ကျယ်ဝန်းလှသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သိသလိုနှင့် ထိုအနက်အဓိပ္ပာယ် အနီးမှ ပွတ်ကာသိကာဖြတ်သွားကြခြင်းသာဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ မေတ္တာ ဟူသော အနက်အဓိပ္ပာယ်၏ လေးနက်ကျယ်ဝန်းလှသည့် အကြောင်းတရား အတွင်းထဲသို့ ကျွန်တော်တို့၏ အသိဉာဏ်များသည် ဝင်ရောက်နိုင်ခြင်း မရှိလှပေ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ဝန်ခံရပေမည်။ အဓိကမှာ မေတ္တာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို တိတိကျကျမသိခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ အခုကော သိပြီလားဟု မေးစရာရှိသည်။ ကျွန်တော် အပြည့်အဝမသိသေးပါ။ ရေးတေး တေးလောက်တော့ သဘောပေါက်သလိုရှိပါသည်။ ထိုရေးတေးတေးလောက်မှ သိလာသော သဘောတရားကိုသာ ကျွန်တော်ပြောပြပုံပါသည်။

“မင်းကို ငါမေတ္တာထားပါတယ်။ မင်းအပေါ်မှာ ငါ့ရဲ့ ချစ်ခြင်း

မေတ္တာတွေက ဘယ်လောက်ရှိပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် ထိုသို့ပြောခဲ့သူကိုပင် ကျွန်တော်၏အကျိုးစီးပွား ထိခိုက်လာသော အခါတွင် ကျွန်တော် အပြင်းအထန်မုန်းခဲ့ဖူးပါသည်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်သည် ထိုသူ့အပေါ်ထားခဲ့သည်ဆိုသော မေတ္တာသည် မှန်ကန်ပါရဲ့လား။ တကယ့် ရင်ထဲကလာတာ ဟုတ်ပါသလားဟု ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဆန်းစစ်မိ ပါသည်။ မှန်ကန်မှုမရှိဟု အဖြေထုတ်၍ရပါသည်။

“အနှစ်နှစ်အလလက ပြောချင်နေတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းရှိခဲ့ ပါတယ်။ ဒါကို ပြောနိုင်ဖို့အတွက် ကြိုးစားနေတာလည်းကြာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ပြောနိုင်ပြီလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမေးကြည့်တော့ မပြောနိုင်သေးတာနဲ့ပဲ နေခဲ့တာ။ အခုတော့ ပြောကြည့်မယ်ဆိုပြီး ဒီစကားလုံးလေးရဲ့အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောကြည့်မလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် သိသလောက်တော့ ပြောပါ့မယ်။ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ What is Love? မေတ္တာဆိုတာဘာလဲ ?တဲ့။ တကယ်တော့ Love ဆိုတာကို မေတ္တာလို့ အကြမ်းဖျင်းသာ အဓိပ္ပာယ် ပြန်လို့ရပေမယ့် တကယ့်တကယ်မှာ ပြီးပြည့်စုံတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ စကားလုံးတစ်ခုကို နောက်ထပ်စကားလုံး တစ်ခုနှင့် အစားထိုးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ဘာကြောင့်လဲ၊ မေတ္တာရဲ့အဓိပ္ပာယ်က ကျယ်ဝန်းလွန်းလို့ပါ။”

ဆရာတော်ဦးဇောတိက (ပျဉ်းမနား)သည် ‘မေတ္တာတရား’ ဟူသော တိပ်ခွေ နှင့် ‘ချစ်တတ်တဲ့လူဖြစ်ဖို့လိုတယ်’ တိပ်ခွေများတွင် အထက်ပါ အတိုင်း ဟောကြားခဲ့ဖူးသည်။ ဆရာတော်သည် စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရခဲ့ပြီး သူဖြစ်ပါသည်။ ဘွဲ့မရမီက အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ သမီးနှစ်ယောက်ပင် ထွန်းကားခဲ့သည်။ စက်မှုတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်များတွင် ဘာသာရေးကို လေ့လာလိုက်စားရာမှ သတိပဋ္ဌာန်ကို ကျင့်ကြံရင်း သတိပဋ္ဌာန်တရားတွင် မွေ့လျော်သွားခဲ့သူဖြစ်သည်။ အချိန်ကို တန်ဖိုးထားသည်။ စာဖတ်သည်။ ကြိုးစားသည်။ သတိပဋ္ဌာန်တွင် မွေ့လျော်မိရာမှအစ ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ သိမ်မွေ့ နက်နဲပုံကို နားလည်သွားသည်။ ထို့နောက်လောကီကိုစွန့်သည်။ ဘွဲ့ယူသည့်

မေတ္တာ၏အနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုဆန်းစစ်ခြင်း

နေ့တွင် ရဟန်းဝတ်သည်။ တောင်ပုလုဆရာတော်ကြီးထံ တပည့်ခံသည်။ တောကျင့်၊ တောင်ကျင့်၊ တစ်ပါးစံကျောင်းနှင့် တရားကျင့်ခဲ့သည်။ ယခု အသက်ငါးဆယ်ကျော်စ ပြုပေပြီ။ ဆရာတော်၏ တရားအားထုတ်သက်နှင့် ရဟန်းဝါမှာ နှစ်(၂၀)ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်သည် လူ့ဘောင်ထဲမှ လာသူဖြစ်သည်။ ပညာတတ်အသိုက်အဝန်းမှ လာသူဖြစ်သည်။ သူ့ရဟန်း ဝါအတွင်း ပရိယတ္တိကိုလည်း (၁၀)ဝါခန့် သင်ယူခဲ့ပြီးပြီ။ ပြီးတော့ ပဋိပတ္တိ နှင့်တွဲ၍ ကျင့်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်၏ ဟောကြားချက်များသည် လူ့လောကအတွင်းမှ လူတို့၏စရိုက်နှင့် ထိစပ်နေသည်။ ကိုယ့်စရိုက်ကို ကိုယ်ပြန်ဟောသည်ကိုး . . . ။

ဤသို့ ဖြတ်သန်းမှုကြီးမားခဲ့သော ဆရာတော်ပင်လျှင် မေတ္တာ အကြောင်းကို တိတိပပ မသိနိုင်သေးဟု ဝန်ခံရသေးလျှင် ကျွန်တော့်မှာမူ အဘယ်သို့ပြောဝံ့ပါတော့မည်နည်း။ သို့သော် မေတ္တာသည် ထားတတ်လျှင် အေးချမ်းသည်ကို သတိပဋ္ဌာန် တရားအားထုတ်ရင်းမှ တွေ့ရှိချက်တစ်ရပ်ကို ကျွန်တော် တင်ပြလိုပါသည်။

တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် သတိပဋ္ဌာန်တရားအားထုတ်ချိန် ခြင်တစ်ကောင် တစ်ဝီဖြင့် ပျံသန်းလာသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ ကျွန်တော် ဆက်ပြီး စောင့်ကြပ်သတိထားနေမိသည်။ ခြင်က ပါးပြင်ပေါ် လာနားသည်။ သူ့အော်သံရပ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်မျက်ခွံအောက်မှာ ယားယံ လာသည်။ ခြင်ကလေးက ကျွန်တော့်သွေးကို စုပ်ရန် နေရာရှာနေသည်။ ကျွန်တော်မျက်စိဖြင့် ဖွင့်မကြည့်သော်လည်း သူ့လှုပ်ရှား မှုကို အဆက်မပြတ် သတိထားနေမိသဖြင့် မျက်စိဖွင့်ကြည့်သလို မြင်နေရသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲ အတွေးတစ်မျိုးပေါ်လာသည်။ ‘ဒီခြင်ဟာ ငါ့သွေးကို စုပ်ချင်လို့လာ တာပဲ’။ ကျွန်တော် လိုလိုလားလားပေးရမည်။ ပေးသင့်သည်။ ကျွန်တော် သည် သတ္တဝါတွေ၏အသားတွေကို မျိုးစုံအောင်စားခဲ့ပြီးပြီ။ ထိုအချိန်တုန်း ကတော့ ကျွန်တော်သည် ရွှင်လန်းအားရစွာ . . . ။ ယခု ကျွန်တော့်သွေးကို

မြသန်းစံ

စုပ်ယူမည်ဆိုသောအခါ ကျွန်တော် နည်းနည်းတွန့်ထုတ်ချင်မိသည်။ ထပ်မံသတိပေးလိုက်သည်။ ခြင်တစ်ကောင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ငါ့ကိုယ်ထဲကသွေးအားလုံးကို မစုပ်နိုင်ပါဘူး။ ငါ့သွေးထဲက အစိတ်အပိုင်းနည်းနည်းကလေးကိုပဲ သူ စုပ်နိုင်မှာ။ ဒါဆိုရင် ငါဘာဖြစ်လို့ မပေးနိုင်ရမှာလဲ။ ပေးနိုင်ရမှာပေါ့။

ပေးသည့်အခါ မလွဲသာတော့သည့် အခြေအနေကြောင့် မဟုတ်ဘဲ တကယ်ကို လိုလိုလားလား ပေးနိုင်ရမည်။ ဆရာတော်၏ တရားစကားသံနားထဲကြားလာပြန်သည်။

‘မေတ္တာဆိုတာ ဘာလဲဆိုတော့ သူတစ်ပါးအကျိုးကိုလိုလားခြင်း’ပဲ။

ခြင်ကလေးသည် ကျွန်တော့်သွေးကို လိုချင်နေရှာသည်။ လိုချင်၍ လည်း ပျံသန်း၍လာရသည်။ သူ့လိုအပ်မှုကို ကျွန်တော်ဖြည့်စွမ်းပေးရမည်။ သူ့အကျိုးကို ကျွန်တော်ဆောင်ကြဉ်းပေးရမည်။ သို့အတွက် ကျွန်တော့်အကျိုးကို ကျွန်တော်ထည့် တွက်စရာမလို။ လိုရာယူပေတော့...။

ထိုသို့ သဘောထားလိုက်သည့်အခါ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ဒါသည် မေတ္တာစိတ်။

ခြင်ကလေးသည် ကျွန်တော့်အရေပြားကို သူ့နှုတ်သီးနှင့်ဖောက်၍ သွေးတွေစုပ် နေပေပြီ။ ပထမ သူ့လှုပ်ရှားလွန်းသည်။ နောက်တော့ သူ့အလိုဆန္ဒပြည့်သဖြင့်ငြိမ်သက်သွားသည်။ ထင်ရှားနေသောအာရုံလည်းပျောက်သွားပြီ။ သို့နှင့် ထွက်လေ၊ ဝင်လေကို ပြန်ရှုမှတ်ရင်း တရားအားထုတ်ချိန် ပြီးဆုံးသောအခါ မှန်ကြည့်မိသည်။ ခုန ခြင်ကိုက်သည်ဆိုသည့် နေရာကလေးမှာ မယားတော့။ ဘုသီးလည်းမဖြစ်တော့။ ထူးဆန်းလှသည်ဟု ကျွန်တော်မဆိုလိုပါ။

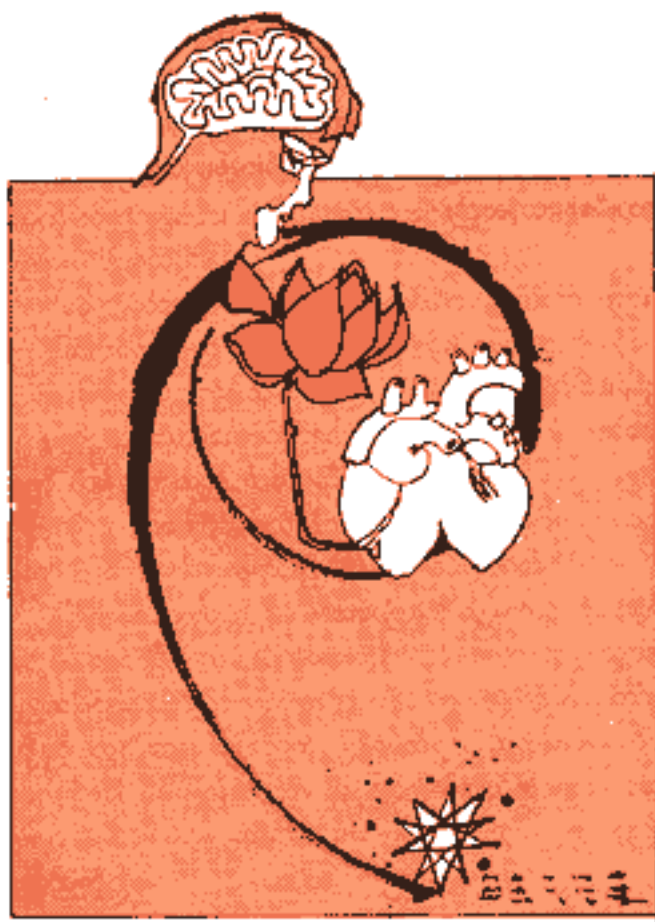
ကျွန်တော် သတိတရရှိနေသည်က ခြင်ကလေးသည် ကျွန်တော့်ပါးပြင်ကို သူ့နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဖောက်ရင်း ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးစုပ်နေချိန် သူ့နှာမောင်းမှ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ ကျွန်တော့်သွေးတွေ စီးဝင်သွားချိန်မှာ ကျွန်တော်ကြည့်နူး၍ ပြုံးခဲ့သောအပြုံးကလေး။ မေတ္တာစိတ်

မေတ္တာ၏အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုဆန်းစစ်ခြင်း

ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ထိုအပြိုးကလေးကို ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဘယ်နေရာ ဘာလုပ်လုပ် အမြဲတမ်း နှလုံးသွင်းအမှတ်ရနိုင်ဖို့ ကျွန်တော် စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်ထားရပေဦးမည်။

ဪ . . . သတိပဋ္ဌာန်ကြောင့် သိမြင်လာသော မေတ္တာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကား အမှန်တကယ်အေးချမ်းလွန်းလှသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိနေတော့သည်။

စိတ်ထားနှင့် ထိုက်တန်သောဘဝကို ရရှိခြင်း

စိတ်ဓာတ်နဲ့ အသိဉာဏ် ၊ အကျင့်စာရိတ္တ ၊
အကျင့် ၊ သီလ ၊ မေတ္တာ ၊ ကရုဏာ ၊ သတိ ၊ သမာဓိ
ဒါတွေမြင့်မားလေလေ
သူ့လောကကြီး အဆင့်မြင့်သွားလေပဲနော်။

စိတ်ထားနှင့်ထိုက်တန်သောဘဝကို ရရှိခြင်း

မျက်စိမမြင်သူ၊ နားမကြားသူတစ်ယောက်၏ ဘဝအမြင်သည် အဘယ်မျှ ချို့တဲ့လိုက်မည်နည်း။

ဆရာတော်ဦးဇောတိက၏ တရားတိပ်ခွေမှ ဟယ်လင်ကဲလား (Hellen Keller) ၏ အကြောင်းကို ကျွန်တော်သိခဲ့ရသည်။ ဟယ်လင်ကဲလားသည် အနောက်နိုင်ငံသူတစ်ဦးပင်။ မွေးဖွားပြီး တစ်နှစ်ခွဲသမီးအရွယ်တွင် ရောဂါဖိစီးမှုဒဏ်ကို အပြင်းအထန်ခံရ၍ သူ့မျက်လုံးတွေ ကွယ်ခဲ့ရသည်။ နားပင်းခဲ့ရသည်။ နုနယ်သော ကလေးအရွယ်တွင် ရောဂါဖိစီးမှုဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာခံခဲ့ရ၍ဖြစ်သည်။ သို့နှင့်အမှောင်ကမ္ဘာထဲ နေခဲ့ရပြီး ပြင်ပအသံတို့ကို ထိတွေ့ခံစားနိုင်သော အခြေအနေနှင့် ကင်းကွာခဲ့ရသည်။ (၆)နှစ်သမီးအရွယ်တွင် ဆရာမတစ်ဦးက Sign Language နှင့် ပညာသင်ကြားပေးရသည်။ သို့သော် အမြင်အာရုံရော၊ အကြားအာရုံပါချို့တဲ့သဖြင့် စကားလေးတစ်ခွန်း အဓိပ္ပာယ်ပေါက်ဖို့ပင် မနည်းကြိုးစားရသည်။ သူပထမဆုံး စတင်နားလည်သည်မှာ Water ဆိုသော စကားလုံး။ ရေဘုံဘိုင်အောက်မှာ လက်နှင့်ရေကိုထိပြီး အကြိမ်ကြိမ် အခါအခါ သင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့သိပ်ပျော်သွားသည်။ အရူးလိုခုန်ပေါက်၍ ပြေးလွှားခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ သူ၏အသိဉာဏ်လေးစွမ်းဆွဲသည်။ Sign Language နှင့်ဘွဲ့ရ

မြသန်းစံ

သည်အထိ ကြိုးစားအောင်မြင်ခဲ့သည်။ စာပေကျမ်းဂန်တွေ အများကြီး ပြုစုနိုင်လာသည်။ နောက်ဆုံး သူ့စကားပြောနိုင်လာသည်။ သူ့ အသက်(၈၀) ကျော်အထိ လူ့လောကကြီးထဲနေသွားနိုင်သည်။ လူသားတွေအတွက် အကျိုးပြုသွားနိုင်ခဲ့သည်။ အမှောင်ကမ္ဘာကြီးထဲတွင် နေထိုင်ခဲ့ရသော အချိန်၌ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆက်သွယ်ခွင့်မရသဖြင့် ဘာမျှမသိဘဲနေခဲ့ရ သည်။ ထိုသို့မသိခဲ့ရစဉ်က သူသည် ဒေါသကြီးခဲ့သည်။ သိခွင့်ရသည့် အချိန်မှစ၍ သူ့ဒေါသတွေ တဖြည်းဖြည်းပြေကျလာသည်။ ပိုမိုသိခွင့်ရသော အခါ ပိုမိုတည်ငြိမ်အေးချမ်းလာသည်။ သူသည် သာမန် မျက်စိမြင်ရသူတွေ၊ နားကြားသောသူတွေထက် လုံ့လဝီရိယပိုကြီးသည်။ မကြီးလို့ လည်းမဖြစ်။ သူ့ဘဝသည် ပန်းခင်းလမ်းမဟုတ်ဘဲကိုး . . .။

“လူဟာ Communicate လုပ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ပြင်ပ လောကကို သိဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ကိုယ့်ကိုလည်း သိဖို့လိုတယ်။ Com- municate သိပ်အရေးကြီးတယ်။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ချို့တဲ့မှုရှိရင် သူ့ လောက Diminished ဖြစ်ပြီ။ ယုတ်လျော့သွားပြီ။ ချို့တဲ့သွားပြီ။ မပြည့်စုံတော့ဘူးနော်။ သိလေ ပိုပြီးရင့်ကျက်တဲ့လူ၊ အေးချမ်းတဲ့လူ ဖြစ်လေ လေပဲနော်”

ကျွန်တော်တို့သည် ဘဝတွင် သိသလိုလိုနှင့် မသိတာတွေ အများကြီးရှိနေသည်ကို ဝန်ခံရပေမည်။ ထိုသို့ ဝန်မခံမိသည်နှင့် မိမိကိုယ်မိမိ အသိကြီးသိသည်ထင်ကာ ငါပြောသမျှလုပ်ရမည်၊ ငါလုပ်သလောက် သူတို့ မလုပ်နိုင်ကြဟူသော စိတ်ထားမျိုးကိုလည်း မွေးမြူတတ်ကြလေသည်။ မျက်စိမမြင် နားမကြားသူ၏ ဘဝမျိုးကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်ဖို့လိုသလို၊ ကိုယ့် မျက်စိတွေလည်း အမှန်မြင်ပြီး၊ ကိုယ့်နားတွေလည်း အမှန်ကြားမိဖို့ အရေးကြီးပါသည်။ သို့မဟုတ်ပါက ကျွန်ုပ်တို့ပိုင်ဆိုင်သုံးစွဲနေသော Com- municate လမ်းကြောင်းကို လွဲမှားစွာ အသုံးချမိသည်နှင့် တူပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဟယ်လင်ကဲလားလိုမဟုတ်၊ မျက်စိမြင်၊ နားကြားနေ သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ Communicate လမ်းကြောင်း ပွင့်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်၊ လူ၊ တိရစ္ဆာန်၊

စိတ်ထားနှင့်ထိုက်တန်သောဘဝကိုရရှိခြင်း

လူ့လောကကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် ဆက်သွယ်ရေးကို စနစ်တကျအသုံးပြုကြပြီး ပြီးလားဟု မေးလျှင်...။ သူများတော့ မသိ ၊ ကျွန်တော်ကတော့ စနစ်တကျ အသုံးမချရသေးပါဟု ဖြေရမည်ပင်။ ဆရာတော် ဦးဇော်တိက၏ တရားသံကို ကြားယောင်မိပြန်သည်။

“လူတွေဟာ ကိုယ့်အလုပ်တွေနဲ့ ကိုယ်အင်မတန်ရှုပ်နေကြတာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေသေချာချာ သတိမထားမိဘူး။ သွားသွားလာလာ သေသေချာချာ မမြင်ဘူး။ မမြင်တော့ လောကကြီး ဘယ်လောက်အံ့ဩ ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာမသိဘူး၊ မမြင်ဘူး၊ မခံစားတတ်ဘူး။ လူ့လောကဆိုတာ တိရစ္ဆာန်လောကနဲ့ ဘယ်လိုမျှ နှိုင်းယှဉ်မရလောက်အောင် အနှစ်သာရအဓိပ္ပာယ် အင်မတန်ကြီးမားတယ်၊ ပြည့်ဝတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေမှာ Concept သိပ်မရှိဘူး။ စကားလုံးသိပ်မရှိဘူး။ ပစ္စည်းတစ်ခုမြင်ပေမယ့် ဒီပစ္စည်းရဲ့အကြောင်း အပြည့်အစုံသိမှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့အသိမှာ Biological need ကအဓိကဖြစ်နေတယ်။ Spiritual need ဆိုတာမရှိဘူး။ Spiritual need အရေးကြီးတယ်နော်။

လူတစ်ယောက် ဘယ်လောက်နားလည်တယ်ဆိုတာ သူ့ရဲ့ Level of being ဘယ်လောက်ရှိတဲ့အပေါ်မှာ မူတည်တယ်။ စိတ်ဓာတ်နဲ့ အသိဉာဏ်၊ အကျင့်စာရိတ္တ၊ အကျင့်၊ သီလ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ သတိ၊ သမာဓိ ဒါတွေမြင့်မားလေလေ သူ့လောကကြီး အဆင့်မြင့်သွားလေပဲနော်”

လူတွေအများကြီး သည်လောကထဲမှာ အတူနေကြတာနော်။ အတူနေကြရုံနဲ့ သူ့လောကနဲ့ ငါ့လောကအတူတူပဲ၊ တူတယ်လို့ ပြောလို့ မရဘူး။ အင်မတန်ကွာခြားနိုင်ပါတယ်နော်။ အကြီးအကျယ်ကွာခြားနိုင်တယ်။ တိုင်းတာလို့မရအောင် ကွာနိုင်တယ်။ မျက်စိနဲ့မြင်ရရုံနဲ့ ဘယ်လောက် အရေးပါတယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး။ ဉာဏ်နဲ့သိမှသာ၊ အဓိပ္ပာယ်ကို သိမှသာ အရေးပါမှုဆိုတာ ဖြစ်လာတယ်”

မျက်စိမမြင်သူနှင့် မျက်စိမြင်သူ၏ ဘဝအခြေအနေချင်းမတူ။ ထို့ကြောင့်ဘဝအမြင်ချင်းလည်း တူမည်မဟုတ်။ ထို့ပြင် မျက်စိမြင်သူ အချင်းချင်းပင်လျှင် ဘဝအခြေအနေချင်း မတူသည့်အခါ ဘဝအမြင်ချင်း

မြသန်းစံ

လည်း မတူညီကြပေ။ ကျွန်တော်ပင်လျှင် ဟိုယခင်တုန်းကထားသောစိတ်နှင့် ယခု သတိပဋ္ဌာန်တရားအားထုတ်သည့် အလေ့အကျင့် ရှိလာသောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် စိတ်ထားတို့ မတူညီတော့ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိလာခဲ့ပေပြီ။ သူများပြောလိုသိတာထက် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့သိတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်ကိုလည်း လက်တွေ့နားလည်ခဲ့ပေပြီ။ သိအောင် ကြိုးစားဖို့လိုသလို သိမှုတွင်လည်း စင်ကြယ်မှုပါ ဒွန်တွဲပါလာဖို့လည်း လိုအပ်ကြောင်း ကျွန်တော်သဘောပေါက်လာခဲ့ပါသည်။ “ကိုယ့်စိတ်ကို မြင်အောင် ကြည့်တဲ့အခါမှာ ကြာရင်လိုချင်စိတ်ကလေးဖြစ်တာနဲ့ ထစ်ခနဲပေါ် လာတာကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်လာရတာ။ ဒါဟာစိတ်ကလေး တစ်ခုပါလား။ သဘာဝတစ်ခုပါလား။ ငါလိုထင်နေတာ၊ ငါလိုချင်နေတယ်လို့ထင်နေတာ၊ သူဟာ သဘာဝတရားပဲ။ သူ့ကို တမင်လုပ်ယူလို့မရဘူး။ သူဖြစ်စရာအကြောင်း ရှိတဲ့အခါ ဖြစ်လာတယ်။ မဖြစ်အောင်လည်း ဇွတ်တားလို့မရဘူး။ အဲဒီသဘောကိုသေချာ မြင်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ လောဘစိတ်ဖြစ်တဲ့အခါမှာ လောဘစိတ်မှန်းသိတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ တော်တော်နက်နဲသွားပြီနော်”

“ဒါကြောင့် လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်ပုံဟာ သူ့ရဲ့ အနေအထိုင် အပြုအမူ၊ စိတ်ထား၊ အသိဉာဏ်၊ အကျင့်သီလ ဒါတွေ အားလုံးအပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်။ သတိပဋ္ဌာန်တရားကို သေသေချာချာ အားမထုတ်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒီတရားအားထုတ်တဲ့အခါ ဖြစ်ပေါ် လာတဲ့ အသိဉာဏ်အကြောင်းတွေ၊ တရားအားထုတ်လို့ သတိ၊ သမာဓိ ကောင်းလာတဲ့အခါမှာ အေးချမ်းပုံတွေ၊ စိတ်ထဲမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယဆိုတဲ့ ပူလောင်တဲ့သဘော၊ ညစ်နွမ်းတဲ့ သဘောတွေကင်းနေတဲ့အခါမှာ ဘယ်လောက်သန့်ရှင်းနေလဲ၊ ဘယ်လောက် အေးသလဲ၊ ဘယ်လောက် ချမ်းသာသလဲ၊ ဒီချမ်းသာကို ဘာနဲ့မျှမလဲနိုင်ဘူး။ ဒီချမ်းသာဟာ အင်မတန်ချမ်းသာတယ်လို့ပြောပြရင် မကြုံဖူးတဲ့လူဟာ ဘယ်လောက်သိမလဲဆိုတော့ သူမသိနိုင်ဘူးနော်”

ဆရာတော် ဦးဇောတိက၏ တရားစကားသံများကို ကျွန်တော် အချိန်တိုင်း ကြားယောင်မိခြင်းမှာ ထိုတရားစကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်များကို

စိတ်ထားနှင့်ထိုက်တန်သောဘဝကိုရရှိခြင်း

ကျွန်တော်တန်ဖိုး ထား၍ဖြစ်ပါသည်။

“ဒါကြောင့် ကိုယ်ရဲ့ သိနိုင်ဖို့ဆိုတာဟာ၊ တစ်ခုခုကို သိဖို့ဆိုတာဟာ ကိုယ် ကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ရဲ့အဆင့်ကို မြှင့်ရတယ်။ သီလ၊ သမာဓိ၊ သတိကိုမြှင့်ရတယ်။ ဒါကိုမသိတဲ့လူက ဒါတွေကို မရှိနိုင်ပါဘူးလို့ပြောရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ သူမရှိဘူး ပြောတိုင်း လက်ခံလို့မရဘူး။ သူ မသိနိုင်လို့ မရှိဘူးပြောတာ။ သူထင်နေတာပဲ။ အဲဒီလို တရားချမ်းသာ၊ မဂ်ဖိုလ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာဆိုတာ မသိနိုင်တဲ့လူအဖို့တော့ မရှိဘူးလို့ ပြောနေမှာပါပဲ။ ဒါတွေကို သိဖို့ဆိုတာကလည်း ကိုယ့်အဆင့်ကိုမြှင့်မှ ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဘဝဆိုတာ စိတ်ထားနဲ့တန်သလိုဖြစ်လာတယ်နော်”

ကျွန်တော့်စိတ်ထားနှင့်ထိုက်တန်သော ဘဝကို ကျွန်တော် လက်ရှိ တွင်ရနေသည်။ကျွန်တော့်စိတ်ထားသည် သည့်ထက်မြင့်လာလျှင် သည့်ထက် တန်ဖိုးရှိသော ဘဝကို ကျွန်တော်ရပေမည်။ မြှင့်ဖို့လည်း လိုအပ်ပေသည်။ မြှင့်လည်း မြှင့်ရပေမည်။ မြှင့်နိုင်ဖို့အတွက်မူ သတိပဋ္ဌာန်တရားကို စူးစူးနစ်နစ် စွဲစွဲမြဲမြဲ အားထုတ်ခြင်းမှလွဲ၍ အခြားနည်းမရှိဟု ကျွန်တော်အလေးအနက် ယုံကြည်မိပါသည်။

